

LA NOTA

Butlletí de MusiCat

Numero

08

La Selvatana celebra el centenari

Entrevista a Josep Farràs i Eliseu Quintana

Jornades de la propietat intel·lectual

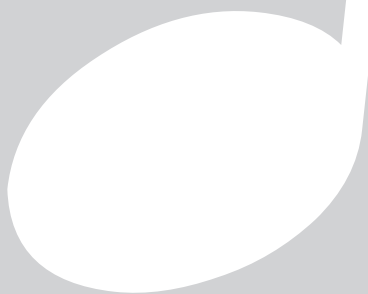
Músics per la independència

El PP es nega a millorar la cobertura social dels artistes que viuen dels bolos

Els instruments musicals podrien ser considerats equipatge de mà en els vols europeus

NOTA

Butlletí de MusiCat

Associació Professional
de Músics de Catalunya

Joaquim Vayreda, 65, entl. D · 17001 Girona
Tel. 972 218 689 · Fax 972 223 271
info@musicat.cat · www.musicat.cat

Junta directiva:

President: Josep Reig

Vicepresident: Josep Ramon Prats

Secretari: Josep M. Mascarell

Vocals: Miquel Clapés, Carles Creixell, Susanna del Saz,
Antoni Mas, Albert Prat i Àngel Puertas

Gerència:

Associació Professional: Marga Castañer

Grup de Gestió: Anna Franco

Redacció: Lluïsa Massó

Maquetació i disseny: Iglésies Associats

Dipòsit legal: GI-323-2011

EDITORIAL.

Josep Reig
President de MusiCat

> A l'estiu tota cuca viu... o no

Aquesta dita popular fins fa poc era prou certa. En aquest nostre país, condicionat per una meteorologia favorable i una indústria turística i de serveis molt potent, quan arribava l'estiu hi havia una reactivació econòmica molt important, fins al punt que moltes feines de temporada estiuenca permetien als treballadors poder viure pràcticament la resta de l'any amb els guanys aconseguits.

En el cas dels músics també passava. Els locals turístics, sumats a les festes majors i als festivals de música, que majoritàriament es celebren a l'estiu, feien que els músics també depenguéssim molt d'aquesta estació.

Però això ha canviat com un mitjó. La temporada turística s'ha anat escurçant any rere any. Els actes de les festes majors s'han traslladat pràcticament als caps de setmana i s'han reduït substancialment. Això sumat a l'augment de l'oferta ha provocat que aquella etapa fructífera de guanys per a tot l'any hagi passat a ser, en molts casos, un trimestre menys dolent.

Sempre he dit que hi havia molts problemes que podíem resoldre nosaltres mateixos i que ens hàviem de refiar poc de que ho fes l'administració, al menys a curt termini. Però quan veig les solucions que apliquen els nostres governants, no em puc estar de mostrar empenyament i preocupació. Com és possible que tinguin el valor d'apujar l'IVA, cosa que ha fet baixar el consum de forma espectacular, i que, en canvi, estimulin el joc abaixant els impostos

als casinos? Un exemple de les decisions que, des del meu punt de vista, no responen a cap lògica i que ens portaran a jugar a una mena de ruleta russa en què la sort passarà a tenir un paper més important que la feina.

De fet, les situacions complicades també tenen la seva part positiva. Sempre hi ha qui, en un moment d'adversitat, fa un pas endavant i intenta canviar les coses que al seu entendre no funcionen. Dos exemples recents: d'una banda, la sectorial de l'ANC Músics per la Independència, creada per uns quants socis de MUSICAT per defensar aquesta postura ideològica i política, però també els interessos del nostre sector. I de l'altra, la iniciativa d'uns quants músics que treballen en grups de petit format i per als quals la competència deslleial s'ha convertit en el principal enemic, que han decidit crear un segell distintiu per discriminar en positiu i identificar els músics que toquen de veritat, tot i ajudar-se de les noves tecnologies, enfront dels que ho fan veure.

A mi, que sempre m'agrada veure el got mig ple, m'anima que, malgrat la greu situació que estem patint tots plegats, hi hagi qui no es conformi i intenti canviar les coses. Tant de bo aquest inconformisme ens porti a poder tornar a utilitzar la dita "a l'estiu tota cuca viu" i que la puguem fer extensiva a la resta del any.

PREN NOTA.

> Consulteu l'estat de les vostres factures al web www.musicat.cat

Moltes vegades ens telefoneu per preguntar si una factura està pagada o per saber quant de temps tardaran a pagar-la. Aquesta informació la trobareu al vostre espai personal del web www.musicat.cat.

Totes les factures queden penjades a l'espai **consulta de la facturació**, al que podeu accedir amb els vostres codis personals entrant a la **zona socis**. Quan la factura està pagada, la data de cobrament apareix al costat. De la mateixa manera, si el pagament s'endarrereix i ens hem posat en contacte amb l'empresa per saber el termini de pagament, pengem la informació al costat de la factura.

Aquest sistema permet als usuaris conèixer l'estat de les factures a qualsevol hora o dia de la setmana.

Us recordem que també podeu accedir al vostre espai personal a través del mòbil o de la tauleta a www.musicat.cat/m.

> Nou horari del departament de comptabilitat

A partir de l'1 de juny, podeu fer consultes per telèfon al departament de comptabilitat de MUSICAT a partir de les 11.00 h. i fins a les 15.00 h.

> Llegat Joan Amades

El llegat de Joan Amades és l'inventari més gran que s'hagi fet mai de la riquesa de la nostra cultura popular. La seva obra d'investigació de gran abast ha constituït la font de la què han begut molts altres estudiosos dels costums i del folklore popular.

MUSICAT ha adquirit uns reculls inèdits de Joan Amades, que han estat publicats per l'associació cultural que porta el seu nom. Es tracta de l'obra en dos volums *Danses de la terra (música i dansa tradicional de les comarques de Barcelona)*, que es complementa amb l'*Atlas de la Dansa Tradicional Catalana*, editat per Alta Fulla, que comprèn quatre volums: La Bolangera, El Ball de Bastons, El Ball Cerdà/ El Ball de Faixes i El Ball Pla.

Creiem que és el nostre deure contribuir a aquesta tasca de recuperació de la nostra cultura popular. Si hi esteu interessats, podeu consultar aquests llibres a la nostra oficina.

> Fulls de dietes i despeses de locomoció a retornar signats

MUSICAT ha enviat a tots els socis uns fulls amb la relació de dietes i despeses de locomoció que s'han deduït de les factures de l'any 2012. Cal que els signeu i que ens els retorneu per email, fax o correu postal. Si no tenim signats els fulls de 2012, no podrem seguir deduïnt aquestes despeses de les vostres factures de 2013.

Com ja sabeu, d'acord amb la Llei (Real Decret 214/1999 del Reglament del IRPF), les despeses de viatge (0,19 €/km) i de manutenció (26,67 €/dia per mitja dieta) es poden deduir sense aportar cap tipus de justificant, per això MUSICAT ho fa sistemàticament en totes les factures. Però, per tancar el procés, cal que ens retorneu els fulls signats.

> Les factures de despeses han de ser originals i d'un màxim de 600 € + IVA

Ja us hem explicat moltes vegades que podeu desgravar qualsevol despesa justificada amb una factura legal a nom de l'entitat a través de la qual factureu les vostres actuacions (Músics de Girona, SCCL; Músics de Catalunya, SCCL o Associació Cultural Dos Per Quatre), sempre que sigui per un concepte que tingui relació amb l'exercici de la professió i que l'import no excedeixi 600 € + IVA.

Per fer-ho, ens heu d'enviar les factures originals. Ens les podeu fer arribar per correu postal, amb el vostre nom a la part superior, si no hi figura. Només si la factura original és en format digital, les acceptarem per correu electrònic.

Quan facturem les vostres actuacions, podem deduir l'import d'aquestes factures per abaixar la base imposable sobre la que es calcula seguretat social, IRPF i comissió. A més, us en podreu recuperar l'IVA, que us abonarem amb l'import de la factura.

Cal tenir en compte que només són vàlides les factures de l'any en curs.

> Assemblees Generals

El dia 29 de maig, MUSICAT va celebrar les assemblees generals ordinàries a les instal·lacions de Fira de Girona. Un cop constituïda i ratificada la mesa, que va presidir en Josep Reig, la gerent de l'Associació Professional de Músics de Catalunya MUSICAT, Marga Castañer, va presentar la memòria d'activitats i va destacar les accions més rellevants que es van portar a terme l'any 2012. També va comentar els resultats econòmics de MUSICAT que, en el seu conjunt, encara són positius. A finals de l'any 2012 MUSICAT tenia 3.446 socis.

Per la seva banda, la gerent del Grup de Gestió MUSICAT, Anna Franco, va presentar la memòria econòmica amb el compte de resultats de cadascuna de les empreses del grup. També va presentar una comparativa dels anys 2010 a 2012, en què es pot apreciar una davallada progressiva de la facturació. Pel que fa al número d'altres a la seguretat social, si bé el 2011 es va notar un augment, el 2012 han baixat lleugerament. El número d'autònoms es va reduir a la meitat l'any 2011 (en relació al 2010) i el 2012 s'ha mantingut pràcticament igual.

> MUSICAT al Mercat de Música Viva de Vic

Com ja és habitual, MUSICAT tindrà un estand al Mercat de Música Viva de Vic, del 12 al 15 de setembre. Enguany el MMVV celebra la 25ª edició, consolidat com la fira de referència de Catalunya – i de l'estat espanyol – que reuneix durant tres dies tot el sector de la indústria musical.

MUSICAT hi presentarà el llibre de l'Antoni Mas "Cooperatives de músics. Un nou model de gestió". Es tracta d'un petit manual adreçat tant a músics com a empresaris, productors, mànagers i tots aquells professionals del sector musical que vulguin conèixer el funcionament i la raó de ser d'aquest model de gestió.

> Reunió de grups de petit format

És lícit ajudar-se d'una base seqüenciada, però on és el límit?

El dia 30 d'abril, MUSICAT va convocar una reunió amb els grups de petit format (teclistes, duets i trios) per tractar el tema de la competència deslleial que fan les formacions que s'anuncien com a "música en directe" però porten la música gravada.

El tema és complex, perquè hi ha molts músics que van seqüenciats, però toquen en directe. Tothom va estar d'acord que això pot ser acceptable, a condició que no hi hagi ànim d'enganyar. Però hi ha una queixa generalitzada pel fet que, moltes vegades, la persona que és al darrere del teclat no és pianista, sinó que es limita a disparar seqüències i, el que és més greu, a simular que està tocant. Tant és així que, segons deien alguns, el públic està tan acostumat que el músic vagi seqüenciat, que ja no distingeix una cosa de l'altra i acaba considerant el músic com un DJ.

Segons va dir el president de MUSICAT, Josep Reig, com en moltes altres feines, les màquines estan substituint les persones i la música no és cap excepció. El problema és que la Llei no ho regula i que no cal cap titulació per anar a fer bolos. A més, no tots els músics tenen una titulació reglada; si fos així, MUSICAT seria un col·legi professional i no una associació.

Una de les accions que es van apuntar en aquesta reunió per combatre aquests "músics" impostors, és la creació d'un segell "Músics en Directe", similar al "100% directe" de les grans formacions. Aquest segell seria una forma de discriminació positiva per als músics que toquen en directe i podria incloure els que s'ajuden de seqüències. També van suggerir la creació d'un web de "Músics en directe" que agrupi totes les formacions de petit format que toquen 100% en directe i que s'enllaçaria amb el web de MUSICAT.

NOTÍCIES.

> Eduard Iniesta, president del Consell Territorial de la SGAE a Catalunya

El passat 25 d'abril es van celebrar les eleccions als Consells Territorials de la SGAE a Catalunya, Andalusia i València, en el marc d'un procés de descentralització de l'entitat, encetat per la nova Junta Directiva. Els Consells Territorials estan formats per 10 membres: 2 del Col·legi de Gran Dret (arts escèniques), 4 del Col·legi de Petit Dret (música), 2 del Col·legi d'audiovisuals i 2 del Col·legi d'editors. El músic, compositor i advocat Eduard Iniesta va ser escollit president del Consell Territorial a Catalunya.

Els altres tres membres del Col·legi de Petit Dret són Xavier Capellas, Natxo Tarrés i Max Sunyer.

El nou Consell ostentarà la representació dels socis catalans i haurà de vetllar pel bon funcionament de la SGAE a Catalunya. També haurà d'administrar els fons de la Fundació Autor per a activitats culturals a Catalunya, que representen el 20% del pressupost estatal. El procés de desinversió de l'Artèria Paral·lel, d'una durada de tres anys, pot significar un replantejament de les activitats i la política d'inversions de l'entitat.

> El PP es nega a millorar la cobertura social dels artistes que viuen dels bolos

L'any 2009, MUSICAT va encarregar als seus serveis jurídics l'elaboració d'un informe-proposta per modificar la normativa vigent sobre relació especial d'artistes en espectacles públics. Les modificacions anaven dirigides a aconseguir l'alta assimilada d'afiliació dels artistes, mitjançant la creació d'un cens que els permetés gaudir de les prestacions de seguretat social sense que, en períodes immediatament anteriors o posteriors, haguessin d'haver cotitzat i regularitzat cotitzacions a la seguretat social.

El document es va fer arribar a tots els partits polítics amb representació al Congrés dels Diputats - també al PP - i tots van estar-hi d'acord. La diputada Montserrat Surroca, de CiU, va ser l'encarregada de defensar la reforma al Congrés dels Diputats i el text es va aprovar per unanimitat. Concretament, es va demanar la modificació del Real Decreto 1435/1985, el Real Decreto Legislativo 1/1994 de Ley General

de Seguridad Social i el Real Decreto 2621/1986, a efecte de garantir als artistes els mateixos drets i prestacions que, de forma universal, es garanteixen a tots els treballadors per compte aliè que realitzen la seva activitat dins del territori nacional, segons l'article 14 de la Constitució espanyola.

Aquest passat mes d'abril, CiU ha demanat el compliment del mandat d'aquesta Proposta no de Llei, que va ser aprovada per unanimitat l'any 2009. Però la Comissió de Cultura del Congrés ho ha rebutjat amb l'únic vot en contra del PP. La portavoc de Cultura de CiU, Montse Surroca, se n'ha queixat i ha destacat la importància d'aquesta reforma per al sector cultural, ja que milloraria notablement la protecció social dels artistes que viuen dels "bolos" i afavoriria les altes i baixes d'aquests treballadors que, en molts casos, no tenen cap mena de cobertura social.

> Clausura de la 3ª edició de Girando Por Salas (GPS)

El dia 17 d'abril es va fer a la sala Galileo Galilei de Madrid el concert de clausura de la 3ª edició del GPS, a càrrec de les bandes Dead Capo i Freedomia. Hi van assistir el president de l'INAEM, Miguel Ángel Recio, el president d'ARTE i de la Federació Coordinadora del Circuit de Músicas Populares GPS, Emilio Santamaría, el subdirector de l'INAEM, Antonio Garde i representants de totes les associacions que integren la Federació Coordinadora del circuit GPS: APM, ARTE, ARC, PROMUSCAE, UFI, ACCES i MUSI-CAT, a més de músics i públic en general.

En el decurs de l'acte, Emilio Santamaría va agrair l'esforç de tot l'equip i va fer públiques les dades oficials finals d'aquesta edició. De les 1200 propostes que es

van rebre, se'n van seleccionar 56. Entre el novembre de 2012 i el març passat, 271 músics han fet un total de 290 concerts a 178 sales de 17 comunitats autònomes, amb un total de 19.271 assistents. GPS ha treballat amb 49 oficines de contractació i management i amb 36 companyies discogràfiques. En total s'han comptabilitzat 1.404 altes a la Seguretat Social.

Del 2 al 17 de setembre s'obriran les inscripcions per optar a participar a la 4ª edició. Enguany s'ha reduït el pressupost, que amb les retallades ha passat de 1.000.000 € a 628.000 € i només es seleccionaran 36 propostes, 20 menys que la 3ª edició. La inscripció es fa a través del web www.girandoporsalas.com, on també trobareu les bases actualitzades.

> El cicle 'Música als Parcs' ofereix aquest estiu 49 concerts gratuïts en 27 espais verds de Barcelona

El programa de concerts estiuencs "Música als Parcs" té com a objectiu acostar la música de qualitat a tots els públics i fomentar la presència de joves intèrprets, alhora que potencia les possibilitats dels parcs com a espais de convivència i lleure. El cicle inclou música clàssica, jazz i sessions a càrrec de la Banda Municipal de Música de Barcelona. Aquest any, com a novetat, també s'han inclòs concerts a càrrec de tres formacions convidades: l'**Orquestra de Cambra del Centre d'Ensenyament Musical de Barcelona**, sota la direcció de Xavier Jofre; l'**Okehampton College Big Band**, dirigida per Paul Smith i procedent del comptat de Devon al sud d'Anglaterra; i la formació del nord de Londres **Leicestershire Wind Orchestra & Big Band**, sota la direcció de Patrick White.

El concert inaugural va tenir lloc el dia 2 de juny, al Roser del Parc de Cervantes, amb una actuació a càrrec del conjunt **Barcelona Gospel Mes-**

sengers i s'allargarà fins divendres 30 d'agost, data en què tindrà lloc el concert de cloenda, al Parc Central de Nou Barris, on actuarà el saxofonista **Libert Fortuny**, acompanyat per **Gary Willis** al baix elèctric i **Gergo Börlai** a la bateria. A la part final del concert tots els assistents s'hi podran afegir com a intèrprets en una ijamsession. Les bases per participar-hi estaran prou properament disponibles al web bcn.cat/habitaturba.

MUSICAT col·labora amb aquesta iniciativa mitjançant un conveni en què es compromet a donar d'alta a la seguretat social a tots els músics que intervenen en aquest cicle, així com a facturar les seves actuacions. El cicle "Música als Parcs" està organitzat per l'Àrea de Medi Ambient i Serveis Urbans de la ciutat de Barcelona i també compta amb la col·laboració del Taller de Músics, L'Auditori, el Concurs Internacional de Música Maria Canals, la Banda Municipal de Barcelona, el Conservatori del Liceu.

> Els instruments musicals podrien ser considerats equipatge de mà en els vols europeus

La Direcció General de Mobilitat i Transport (DG MOVE), responsable de regular el transport dins de la Unió Europea, ha presentat una proposta de revisió dels reglaments 261/2004 y 2027/97 que inclou per primera vegada disposicions sobre el transport d'instruments musicals en els avions com equipatge de mà (article 6è, p. 28). Això s'ha aconseguit gràcies al diàleg constructiu que ha mantingut la Federació Internacional de Músics (FIM), juntament amb l'associació PEARLE, que representa la patronal europea del sector del directe, amb la DG MOVE. La campanya també va rebre el recolzament de l'eurodiputat de Luxemburg, Georges Bach.

Gràcies a la mobilització de professionals del sector instigada per la FIM, es van recollir a internet 43.332 firmes per canviar la normativa. També ha estat decisiu el recolzament d'artistes com Kate

Melua (Regne Unit) o Janne Schaffer (Suècia). Ara cal que el Parlament Europeu es pronunciï sobre el tema.

Ara per ara, els músics que viatgen en avió amb els seus instruments es veuen obligats a pagar un altre seient per poder portar l'instrument a la cabina. Fins i tot hi ha companyies que no ho permeten en cap cas i només ofereixen l'alternativa de facturar l'instrument amb la resta de l'equipatge. El nou text proposat estipula que les companyies només es podran negar a transportar l'instrument a la cabina de l'avió per motius de seguretat.

La FMI continuarà fent campanya entre els parlamentaris europeus per tal d'aconseguir que s'aprovi el text en les condicions més favorables per als músics professionals que volen amb aerolínes europees o des d'aeroports europeus.

> El Festival de Torroella de Montgrí estrena auditori i direcció

El festival de Torroella de Montgrí enceta una etapa nova. El 19 de juliol estrenarà l'Auditori Espai Ter, amb l'actuació de l'orquestra Acadèmia 1750, orquestra històrica del festival, acompanyada per la soprano Núria Rial i el contratenor Xavier Sabata. L'Auditori, que té una capacitat per 485

espectadors, acollirà la major part dels concerts programats fins al 28 d'agost. Es tracta d'un espai funcional, dissenyat especialment per escoltar música clàssica, que reuneix totes les condicions acústiques i de bona visibilitat.

Una altra novetat del festival és el canvi de direcció. Des del passat mes d'octubre, Josep Lloret ha cedit la batuta a Montse Faura, que també és des d'aleshores la directora de l'Escola Municipal de Música de la vila. Faura, especialista en pedagogia musical, vol potenciar el vessant educatiu i incorpora quatre espectacles familiars per introduir els més petits en la música clàssica. Altres innovacions són l'anomenat "Offl'Estartit", que inclou quatre nits de jazz i música tradicional arran de mar, i una nova política d'entrades amb preus especials i iniciatives com *Porta la teva tribu!* amb què es volen incentivar escapades d'amics, amb recompensa per al cap de la tribu.

> Jornades de la propietat Intel·lectual

Ja fa temps que a MUSICAT constatem el gran desconeixement que tenen els músics dels Drets de Propietat Intel·lectual. Això fa que, de vegades, alguns arribin a manifestar-se en contra dels seus propis interessos professionals i socials afavorint així, de manera inconscient, un corrent d'opinió molt estès que atempta contra els seus drets legítims. Amb la intenció de corregir aquesta contradicció i donar arguments a músics i artistes perquè es puguin defensar, el mes d'abril passat MUSICAT va organitzar, en col·laboració amb la SGAE i l'AIE, unes Jornades de la Propietat Intel·lectual per informar els assistents dels drets que els emparen en aquestes qüestions i de les opcions disponibles per gestionar-los correctament. Per tal de facilitar l'assistència de tots els interessats, es van fer quatre sessions a Girona, Barcelona, Lleida i Tarragona.

Els ponents van ser el músic, compositor i expresident de MUSICAT, Antoni Mas; el vicepresident d'AIE, Luis Mendo; el cap dels serveis jurídics d'aquesta entitat, Carlos López; la cap de comunicació i activitats de SGAE a Catalunya, Agneta Domínguez i la Montse Mauri, del departament d'atenció als socis de SGAE a Catalunya. El president de MUSICAT, Josep Reig, va ser l'encarregat d'introduir les Jornades i de moderar el torn de preguntes al final de les sessions.

En la seva presentació, l'Antoni Mas va donar les claus per entendre l'origen i l'abast de la propietat intel·lectual i va fer una defensa aferrissada dels drets d'autors, intèrprets i executants, tant en els mitjans convencionals com en els digitals. També va lamentar que la mala imatge de l'antiga SGAE hagi propiciat que es qüestionin el dret d'autor i va demanar que no es barregi una cosa amb l'altra. En tot cas, va deixar clar que els autors tenen uns drets morals i uns drets econòmics i que correspon al mateix autor decidir si vol explotar o no la seva obra.

El director de l'assessoria jurídica de l'Associació d'Intèrprets i Executants (AIE), Carlos López, va fer un repàs de les diferents lleis que regulen els drets dels músics que, segons va dir, tenen un origen laboral i sindical. Després, el vicepresident d'AIE, Luis Mendo, va explicar en què consisteix el fons assis-

tencial i cultural d'AIE, que molts socis desconeixen. Val a dir que aquest fons es nodria sobretot de la recaptació provinent del cànnon digital i que, un cop suprimit aquest, compta amb menys recursos. No obstant, AIE està d'acord amb la supressió d'aquest cànnon, sempre i quan es prohibeixi la còpia, com a d'altres països d'Europa. AIE té actualment 66 convenis de reciprocitat de drets arreu del món.

La directora de comunicació de SGAE a Catalunya, Agneta Domínguez, va reconèixer les irregularitats de l'antiga direcció i va demanar als músics que facin confiança a la nova SGAE. Va dir que la finalitat de les societats de gestió no és recaptar sinó repartir i que s'han proposat acabar amb els drets pendents d'identificar, que són a l'origen de l'escàndol que va esclatar fa tres anys i que va acabar amb la destitució de l'antiga Junta. També va dir que la SGAE ha de normalitzar la relació amb el sector i que és l'autor qui ha de decidir què vol fer amb la seva obra. Finalment, va intervenir Montse Mauri, del departament d'atenció al soci de la SGAE, que va explicar la manera de registrar les obres, obtenir informació i fer tota mena de tràmits online registrant-se al web www.sgae.es. La SGAE té actualment 108.000 socis.

Podeu recuperar el vídeo de la sessió que es va fer a Barcelona al nostre web www.musicat.cat.

> Bitò Produccions guanya el concurs per gestionar el Festival de la Porta Ferrada d'enguany

L'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols va decidir aquest any treure a concurs públic la gestió de la 51ª edició del festival de la Porta Ferrada i limitar la seva inversió a 400.000 €. Segons va explicar l'alcalde Josep Alfons Albó, amb l'actual situació econòmica l'ajuntament no pot seguir fent-se càrrec de les possibles desviacions pressupostàries que genera un festival que ha crescut considerablement i que requereix uns mitjans que el consistori ja no pot assumir.

El concurs, al que es van presentar sis empreses, el va guanyar la saltenca Bitò Produccions (Temporada Alta, Teatre de Salt) que, en un temps rècord, va presentar un programa que inclou 21 propostes de música, teatre i dansa, entre el 19 de juliol i el 17 d'agost. L'objectiu de Bitò és professionalitzar la gestió del festival que, d'altra banda, mantindrà Albert Mallol en la direcció artística. La gestió del festival ha estat atorgada a Bitò només per aquesta edició. De cara a l'any que ve es tornarà a treure a concurs públic per un període de tres anys.

> Nina celebra els 30 anys de carrera a Girona amb la GIOrquestra

L'Auditori de Girona, en ple Temps de Flors, va ser l'escenari triat per la Nina per celebrar els 30 anys de carrera artística. El dia 18 de maig, acompanyada de Joan Monné al piano i dels 22 músics de la GIO Ensemble sota la batuta de Marcel Sabaté, l'actriu i cantant va protagonitzar una nit molt especial, amb un públic proper que va omplir la sala Montsalvatge de gom a gom.

La VEU va ser el fil conductor que va articular un espectacle en què Nina va homenatjar les veus que l'han influenciat i guiat al llarg de tots aquests anys: Humet, Fito Páez, Gardel, Stevie Wonder, Legrand, Gershwin, Sondheim, Llach o Serrat, entre d'altres. Joan Monné va ser l'encarregat de donar cohesió a aquesta varietat d'estils amb un sensacional treball d'orquestració que va permetre el lluïment de la GIO i els seus solistes en la seva primera producció de música moderna.

En una nit de celebració no podien faltar els convidats: un grup nombrós de "companyes de camí i de vida" van ser amb la Nina dalt de l'escenari: el pianista i compositor Albert Guinovart, la cantant de jazz Carme Canela, les exconcursants d'Operació Triunfo Elena Gadel i Beth, el cantautor madrileny

Nando González, les quatre actrius i cantants que van interpretar el paper de Sophie al Mamma Mia (Mariona Castillo, Patricia Paisal, Georgina Llauredó i Mònica Vives) i els membres de la família Herzog (Mikel, Mavi, Ivan i Mikel Jr.). D'altres personatges, de diferents àmbits, van voler ser al costat de l'artista a través d'enregistraments d'àudio: Antoni Bassas, Andreu Buenafuente, Pep Plaza, Pep Anton Muñoz, Carles Alberola i David Bisbal van parlar de la VEU i van dedicar unes paraules d'afecte a la Nina.

Va ser un espectacle de més de tres hores de durada, en què l'artista va demostrar una energia, simpatia i ofici desbordants. La producció "NINA 30 anys" es podrà tornar a veure el 17 d'agost al Festival Portalblau, al Fòrum Romà d'Empúries.

Toti Soler

Fotos: Toni Foixench

D'esquerra a dreta: Pere Margall, Jaume Marfany, Josep Reig, Santi Arisa, Antoni Mas, Toti Soler, Carles Casanovas, Joan Compte i Martí Camós

Músics per la Independència

El passat 10 d'abril un grup de músics professionals, socis de MUSICAT, es van reunir a Girona per constituir la sectorial de l'Assemblea Nacional Catalana "Músics per la Independència", amb l'objectiu de difondre entre el col·lectiu la necessitat de tenir un estat amb plenes facultats de decisió i gestió per tal de proposar alternatives de bon funcionament en aquest sector professional.

El dimarts 25 de juny, Músics per la Independència es va presentar públicament en un acte que va tenir lloc a l'Auditori Viader de la Casa de Cultura de Girona. La presentació va anar a càrrec del vicepresident de l'ANC, Jaume Marfany; el president de MUSICAT, Josep Reig; el músic i expresident de MUSICAT, Antoni Mas i el músic manresà Santi Arisa.

Tal com s'argumenta en el manifest fundacional de la sectorial, la professió de músic pateix moltes mancances que s'arrossegueu històricament: desprotecció laboral, un règim de seguretat social inadaptat i injust (règim especial de artistes y toreros) o una manca de reconeixement social. Un nou estat hauria de poder donar resposta a aquests i altres problemes, com ara el paper residual de la música en el sistema educatiu. En aquest sentit, l'Antoni Mas va dir que l'experiència de tots aquests anys li ha ensenyat a no confiar gaire en els polítics per resoldre els problemes, tot i que reconeix que els d'aquí, com a mínim, l'han escoltat, mentre que a Espanya sempre li han tancat la porta als morros.

En la seva intervenció, el president de MUSICAT, Josep Reig, va dir que, tot i que l'associació és conscient que entre els seus afiliats hi ha diferents sensibilitats, creu que el fet que hi hagi un grup de músics que hagi pres aquesta iniciativa mereix tot el recolzament. El vicepresident de l'ANC, Jaume Marfany, va destacar la importància de les sectorials per generar els diferents projectes que han d'aconseguir definir les línies mestres del nou estat. Finalment, Santi Arisa va reivindicar que la música tingui un paper rellevant en l'educació i va afirmar que en el nou estat es continuarà fent música de tot tipus en la llengua que sigui. L'acte es va cloure amb una breu actuació de Toti Soler, que va interpretar Cançó de suburbi i El crit.

A la presentació també hi van assistir altres músics membres de la Junta de la sectorial, com ara Pere Margall (Bergantí), Carles Casanovas (Port Bo), Martí Camós (Montgrins) i Joan Compte (Pinocchio's, Ajiako Cubano).

Si voleu llegir el manifest o us voleu adherir a "Músics per la Independència", ho podeu fer al web de l'ANC www.assemblea.cat. També podeu clicar "m'agrada" a la pàgina de facebook "Músics per la Independència".

> Els Premis Enderrock s'entreguen per primer cop a Girona

Foto: Xavier Mercadé

“Girona també és casa nostra” va dir el director editorial del Grup Enderrock, Lluís Gendrau, en el discurs inaugural de la gala de la 15ª edició dels Premis Enderrock–Premis de la Música Catalana que, per primera vegada i coincidint amb el 20è aniversari de la revista, va tenir lloc excepcionalment fora del cap i casal. El dia 7 de març, el sector musical en pes i les principals institucions culturals catalanes es van reunir al Teatre Municipal de Girona, amb la presència del conseller de Cultura, Ferran Mascarell, el conseller de Territori i Sostenibilitat, Santi Vila i l'alcalde de la ciutat, Carles Puigdemont, que van presidir l'acte.

La gala, que va durar gairebé tres hores, va ser “conduïda” per **The Mamzelles** (envàs, on vas?) i va comptar amb presentadors com **Bibiana Ballbè, Quim Morales, Gerard Quintana, Andreu Rifé, Txé Arana, Joan Dausà, Carles Xuriguera i Rafel Faixedas, Pere Mas, Carles Sanjosé i Jaume Pla**. El tret de sortida el van donar els **Ja T'Ho Diré**, que tornaven així als escenaris 10 anys després de la seva dissolució. També van actuar alguns dels artistes premiats, com per exemple **Els Amics de les Arts, Roger Mas i la Coblà Sant Jordi, Orxata Sound System, Macaco, i Cesk Freixas i Miquel Abras**.

Les votacions dels Premis Enderrock 2013 van donar enguany un triple empat a quatre entre **Els Amics de les Arts, Txarango i Roger Mas i la Coblà Sant Jordi**, tenint en compte les votacions de la crítica i del públic. Els va seguir amb tres guardons **Cesk Freixas**, mentre que en jazz i clàssica van destacar els noms d'**Andrea Motis & Joan Chamorro** i del mestre **Jordi Savall**. La crítica també va atorgar el premi a millor disc de pop-rock a **Mishima** i el de millor artista de l'any a **Sílvia Pérez Cruz**. En total es van entregar més de trenta premis perquè, a diferència de l'any passat, els premiats en les categories de jazz i clàssica van pujar a l'escenari a recollir el seu guardó. La gala també va servir per retre homenatge als 50 anys de carrera de Raimon, que va demanar “un pas endavant de tothom” per defensar la cultura catalana.

Molts dels artistes premiats van aprofitar el lliurament del guardó per reivindicar la música catalana i van fer una crida a combatre la crisi i les retallades. També van criticar la pujada l'IVA cultural i els atacs de l'Estat a la llengua i la cultura catalanes.

> Introducció al Mètode Colourstrings de Finlàndia. Eines per a l'ensenyament del violí, la viola i el violoncel

Aquest curs, que tindrà lloc a l'Ateneu de Banyoles del 29 al 31 d'agost, està dirigit als professors de violí, viola i violoncel que tinguin interès a conèixer una nova manera de fer entendre la música i l'aprenentatge d'un instrument de corda a través del mètode Colourstrings, que va ser creat pels germans Szilvay a Finlàndia ara fa més de quaranta anys, i que alhora està basat en el mètode Kodály.

El curs serà impartit pel professor Géza Szilvay, reconegut internacionalment com a pedagog de corda i director d'orquestra, i un dels creadors del mètode, que donarà claus sobre com resoldre problemes i reptes intel·lectuals, de solfeig i de tècnica, que els nens experimenten durant els anys més importants en l'aprenentatge d'un instrument.

> Steinway & Sons celebra el 160è aniversari

El 5 de març de 2013 la firma Steinway & Sons va celebrar els 160 anys de la seva fundació. Per commemorar aquesta fita, ha organitzat tota una sèrie d'actes i celebracions que s'allargaran tot l'any: actuacions d'*artistes Steinway*, projeccions del guardonat documental "Nota a nota" i presentacions especials dels "Secrets de Steinway". També han organitzat visites a les dues úniques fàbriques, que són a Nova York i Hamburg, i han llançat una edició limitada d'un piano de cua que han batejat amb el

nom d'*Arabesque* i que han encarregat al prestigiós dissenyador de mobles Dakota Jackson. L'*Arabesque* estarà disponible en dos acabats aquesta tardor.

La companyia Steinway & Sons va ser fundada a Manhattan el 1853 per un immigrant alemany de nom Heinrich Engelhard Steinweg. Actualment l'empresa ven cada any uns 2.500 pianos i és l'opció majoritària dels solistes que toquen a les millors sales del món.

> Claus d'accés als mercats internacionals. Estratègies promocionals i de contractació per accedir al mercat francès

Els dies 4 i 5 d'abril el MVLab del Mercat de Música Viva de Vic i l'Associació de Representants, Promotors i Mangers de Catalunya (ARC) van organitzar a l'Institut Francès de Barcelona unes jornades professionals amb l'objectiu de donar a conèixer la realitat actual del mercat musical francès a les empreses catalanes i facilitar els contactes d'aquestes amb els seus homòlegs francesos perquè puguin presentar propostes artístiques susceptibles d'interessar al país veí i afavorir així l'intercanvi professional.

El primer dia es van fer quatre sessions en què van intervenir professionals del sector i responsables de diferents institucions culturals franceses:

- Introducció a les polítiques culturals franceses
- Circuits d'espais de música en viu a França
- Festivals i fires estratègiques com a porta d'entrada al mercat francès
- Aspectes pràctics i legals per promocionar artistes al mercat francès

El segon dia va tenir lloc la presentació del projecte euroregional AA++ 2013-2014, en què participen les Cases de la Música, que té com objectiu crear un circuit de música estable d'una banda i l'altra dels Pirineus. També es va fer una llarga sessió de speed meetings per facilitar els contactes entre empreses franceses i catalanes.

André Malraux, que va ser ministre de cultura a França del 1959 al 1969, va intentar deslligar les polítiques culturals de l'activitat econòmica i va fer de

la cultura un afer d'estat. Aquí no vam tenir aquesta sort i potser això explica les profundes diferències entre les polítiques culturals d'ambdós països:

- L'estat francès aporta 22M€ a les polítiques culturals en l'àmbit de la música.
- L'oficina d'exportació de la música francesa té un pressupost de 3,1M€, dels quals 1,2M€ són ajuts directes a professionals.
- L'IVA cultural a França és del 5,5%.
- A França existeix un fons que subvenciona a les sales la meitat del salari dels músics.
- El col·lectiu Bar-Bars, que integra els bars musicals de música en viu a França, treballa conjuntament per respectar les normatives.

Els representants del mercat francès de la música van fer les següents recomanacions:

- Els productors estrangers que vulguin treballar a França han de demanar una llicència d'empresari a la DRAC (Direction Régionale des Affaires Culturelles).
- Els músics d'aquí és millor que siguin contractats per una agència francesa per aprofitar avantatges administratius.
- Els programadors francesos recomanen utilitzar programes com Artistes en Ruta d'AIE per accedir als circuits francesos.

Trobareu una base de dades del mercat francès de la música a www.french-music.org.

Per Llúisa Massó

JOSEP FARRÀS i ELISEU QUINTANA.

Són l'ànima de La Selvatana, formen el tàndem perfecte que, juntament amb el director musical Jesús Santaliestra i un gran equip d'excel·lents músics, cantants i tècnics, fa que tot rutlli perquè l'orquestra estigui sempre al màxim.

En Josep Farràs és el "comercial", el que dóna la cara: s'encarrega de parlar amb els representants i els ajuntaments, de negociar el preu, d'emparaular els lloguers i fer els contractes. A l'orquestra toca el saxo, el clarinet i, a la cobla, la tenora. És a La Selvatana des del 1991.

Eliseu Quintana, més conegut com en "Tana", s'encarrega de tot el que s'ha de fer de cara endins: el manteniment de l'equip, la pàgina web, l'arxiu de fotos i documents, els enregistraments i, en general, de l'organització interna. A l'orquestra toca la guitarra, el trombó i, a la cobla, el fiscorn. Va entrar a La Selvatana el 1993, ara fa vint anys.

- Quins actes s'han previst per commemorar el centenari de La Selvatana?

JF- Estem fent el Concert de Cobla i Veus, amb la formació de cobla i els quatre cantants, que forma part d'un cicle de 20 concerts que farem a la demarcació de Girona per celebrar el centenari. Aquest cicle ens l'ha patrocinat la Diputació i des d'aquí els ho volem agrair.

D'altra banda amb l'orquestra estem fent el Concert del Centenari, que és un resum del nostre repertori dels últims deu anys. Volem fer arribar els dos concerts fins al 13 d'octubre, data en què farà exactament cent anys que La Selvatana va tocar per primera vegada a l'ermita del Remei de Cassà de la Selva. Aquell dia hi tornarem i la cobla tocarà les mateixes sardanes que es van tocar fa cent anys. A més, es farà una gran celebració amb exponents, seguidors, amics i gent vinculada a La Selvatana.

A banda dels concerts, fins al 31 d'agost hi ha una exposició a Can Trinxeria, a Cassà de La Selva, que resegueix la història de l'orquestra amb

fotos, instruments, cartells i documents curiosos. La Selvatana continua vinculada a Cassà, tot i que ara ja no hi ha cap músic del poble a l'orquestra. Estem molt agraïts a l'ajuntament per tot el que ha fet per nosaltres en ocasió del centenari.

EQ- També estem gravant tres cd's, un de sardanes, un de concert i un de ball. Hem fet una autoedició. La finalitat no és guanyar diners sinó fer arribar La Selvatana a tothom. Els discos ens els demanen sobretot després del ball o del concert.

- A més heu rebut el Premi a la Continuïtat atorgat per la Comissió Capital de la Sardana.

JF-Un gran honor.

- El 18 d'abril us va rebre el president de la Generalitat al Parlament. Hi vàreu parlar?

I tant. En l'acte que hi va haver aquell dia, va fer un discurs en què va demostrar que estava molt ben documentat. Després vam poder parlar amb ell.

- Quin balanç feu d'aquest 100 anys?

EQ- És millor que el balanç el faci la història i la gent que ha viscut La Selvatana des de fora. Una valoració des de dins seria forçosament parcial i distorsionada. Ara bé, a la vista dels reconeixements que estem tenint amb motiu del centenari, ha quedat palès que el balanç que en fan des de fora és molt positiu.

- I d'aquests últims 20 anys?

JF-Potser ha sigut l'època en què s'han produït els canvis estructurals més importants, que han portat a una renovació. A partir de la incorporació a La Selvatana de l'Antoni Mas, l'any 1993, hi va haver un gir molt important, sobretot en la manera de fer les coses, sempre amb una professionalitat absoluta.

EQ- L'entrada de l'Antoni Mas i d'altres incorporacions que hi va haver en aquell moment van marcar un punt d'inflexió. Les altres formacions i també el públic van començar a mirar La Selvatana com una orquestra amb l'intermitent posat, amb ganades d'adelantar per l'esquerra. La publicació dels disc "Selvatana", que va ser Disc Català de l'Any el 1995, amb un repertori propi – collita de l'Antoni Mas – va donar a l'orquestra un aire diferent i es van començar a produir moviments innovadors dins de La Selvatana. Si bé en els deu anys anteriors ja s'havien renovat algunes coses, com la posada en escena o

el repertori del concert, a partir del 1993 hi va haver un trencament amb el que s'havia fet abans.

- Molts auguren la desaparició de les cobles-orquestres. Com creieu que evolucionaran? Quins canvis s'han fet a La Selvatana en els últims deu anys?

EQ- A La Selvatana els canvis han consistit bàsicament en incorporar els musicals. Vam creure que traslladar aquest gènere al concert de festa major trrencaria una mica, a més de donar-nos joc tota la part coreogràfica i de vestuari. També teníem ganes de renovar i airejar una mica el repertori del concert de festa major que fins aleshores no sortia del Rosor, La del Manajo de Rosas i Granada. Era un cercle viciós que costava molt de trencar. Quan va entrar l'Antoni Mas ja vam fer un primera recopilació de temes musicals, sense la posada en escena. Ara fa deu anys vam presentar Madame Butterfly, en part gràcies a que la Susanna del Saz es va oferir a vestir-se de geisha. Primer ens va fer molta gràcia, però la cosa va anar agafant cos. Ens feia por perquè aquest món del concert de festa major és una mica encarcerat. Però les coses han anat canviant i ara és imprescindible que el cantant surti caracteritzat, amb micro de diadema i acompanyat d'imatges.

JF- Si en alguna cosa han evolucionat les orquestres en els últims deu anys és que hi ha molta més exigència en tot. El públic s'ha culturitzat, s'ha tornat més sibarita. Hi va haver uns anys (60, 70, 80) en què hi havia molta feina i qualsevol orquestra que complís amb els estàndards podia anar a la festa major a vomitar d'una tirada tot el concert i no passava res. Fent el mínim, totes les orquestres treballaven. Ara només sobreviuran les orquestres que facin els seus ben fets, com a cobla i com a orquestra.

- A La Selvatana, quin pes tenen les sardanes i quin el concert i el ball?

EQ-El concert representa el 70%, el ball un 29% i les sardanes tenen un pes mínim. Una altra cosa és que ens contractin com a cobla; llavors tenen el 100%, perquè estàs fent una feina molt important i has adquirit un gran compromís. Es el cas del concert de cobla, el de cobla i veus o la competència de cobles a Banyoles, per sant Martírià, on cada any et jugues el prestigi. Però en el dia a dia les sardanes tenen un pes mínim. Ara bé, si la cobla anés malament hi hauria una via d'aigua en la línia de flotació del barco.

Hi ha orquestres que tenen la cobla molt en segon terme i això implica no fer determinades feines d'un cert prestigi en el món de la cobla. Si no fos per les sardanes de la festa major, es podria sobreviure sense la cobla, sempre que tinguis un concert atractiu i un ball que faci ballar. Hi ha formacions de fora de Catalunya que no tenen cobla, però com que el producte és cuidat, treballen igualment a casa nostra.

JF-Nosaltres vam néixer com a cobla. Tot i no fer els fitxatges exclusivament per a la cobla, tenim un saxo tenor que és un dels millors tibles de Catalunya. La cobla sona molt bé perquè la qualitat musical ja hi és.

- Quin considereu que és el vostre públic objectiu. Quina edat. Quin tipus de gent?

JF-Malauradament, el de totes les orquestres: de 40 en amunt. El jovent no el veiem gaire. Però estic segur que si determinat públic de 30 o 35 anys el descobrís, el concert de festa major, tindria més adeptes. Hi ha dues coses que ens han fet molt de mal. Un és el desconeixement i l'altre el fet de separar la festa: l'orquestra en un lloc per la gent gran i, al mateix temps, un grup per al jovent en un altre. Quan les edats es barregen és molt millor.

EQ-Hi va haver una època, 15 anys enrere, en què tocàvem Queen i rock català cada dia. Teníem el jovent al davant i s'obria un món. Com que la cosa funcionava i a les festes majors hi havia gent jove, en qüestió de 4 o 5 anys els promotors van tenir la idea de fer una doble programació. Això va ser un desastre per a nosaltres. Des d'aleshores només vam veure públic d'una certa edat i menys jovent. Hi va haver un punt en què semblava que arribaríem a connectar amb la gent jove. La mitjana d'edat de La Selvatana en aquell moment era de 33

anys i podíem fer-ho. Però tot això va quedar en via morta. Si hi hagués un únic espai on es trobés el jovent que ara és a les carpes i a les barraques, l'orquestra podria evolucionar en aquest sentit.

- Com veieu el futur de la festa major?

EQ-Jo diria que les orquestres cada cop estem menys vinculades a la festa major i som més autosuficients. Abans no mobilitzaves la gent si no era festa major. Ara fem d'autopromotors fora de temporada i, gràcies a la resposta positiva que rebem, generem prou ingressos com per autofinçar-nos. Moltes de les feines que fem són al marge de la festa major.

- Penseu que els actes de la festa major han de seguir sent gratuïts?

JF- No. Això ha estat un gran error. Per començar, una cosa gratuïta no té cap valor i una entrada de 5 o 10 euros l'hauria de pagar tothom. Es podrien fer moltes més coses. També hi ha gent que no és del poble i que hauria de contribuir. Està bé que un ajuntament destini fons públics a la festa major, però en temps de crisi aquest pressupost genera molta controvèrsia. Seria lògic que la gent hi aportés el seu gra de sorra.

EQ- Aquí entrariem en un tema polític i s'hauria de veure si la festa major és una cosa que regala l'ajuntament o bé si són els propis veïns del poble els que la promouen i hi treballen. S'està perdent l'esperit de la comissió de festes, aquell grup d'amics i veïns que treballaven junts per organitzar la festa. La festa major ha perdut la paraula festa i s'ha convertit en una actuació perquè toca. L'orquestra hauria de ser un complement de la festa, un pretexte per trobar-se i passar-s'ho bé. Ara, moltes vegades, tens la sensació que la gent ve a veure una actuació, però no s'implica, no participa. Han perdut la il·lusió.

“Les orquestres cada cop estem menys vinculades a la festa major i som més autosuficients.”

- Quin paper hi haurien de jugar els ajuntaments?

JF- Tots els ajuntaments haurien de tenir constituïda una comissió de festes coordinada per un tècnic de cultura. Si tot recau en una persona, hi ha el risc de que tot es faci per decret. Si hi ha una comissió de festes sempre hi ha més llibertat per triar el producte. Als pobles que tenen comissió de festes hi ha molt més esperit de festa major. A l'extrem oposat hi hauria els ajuntaments que deleguen a un representant els actes de la festa major.

- Us heu sentit recolzats per les institucions?

EQ- Crec que hi ha uns sectors de la cultura que estan molt recolzats per l'administració i crec que la feina que fem unes quantes orquestres de la província de Girona en pro de la música i la cultura catalanes està molt per sobre, perquè fem arribar la música catalana a molta més gent, sensibilitzem molta més gent que qualsevol teatre o sala que compta amb subvencions. Les orquestres no han rebut mai cap tipus de subvenció. Nosaltres hem traduït i cantat en català des de West Side Story fins a Jesucrist Superstar, toquem música de Serrat o de Llach, contribuïm a preservar la música tradicional catalana i la portem 130 cops cada any als pobles de Catalunya, arribant a un promig de 65.000 persones. Calcula a quanta gent arribem entre les quatre orquestres. Això hauria de tenir un recolzament públic. La feina de les orquestres no està valorada. Ara mateix, en quinze dies han gravat discos en català La Principal de La Bisbal, els Montgrins i La Selvatana. Si fóssim un país independent aquestes orquestres s'haurien de recolzar. Seria molt natural.

- Com penseu que s'hauria de regular la professió de músic en un hipotètic estat independent?

JF- La meua opinió és que, primer de tot, hauria de fer de músic la persona que és músic i que ha estudiat per fer de músic. Fóra molt important que tinguéssim un Col·legi Professional de Músics per defensar el nostres drets. L'ideal seria la unitat de tothom per defensar els interessos comuns. Però això no és possible perquè cadascú tira pel seu costat.

EQ- Una persona que posa cd's en un teclat, d'algun manera està enganyant el públic - a l'altre extrem tindríem els dj's, que potser marquen l'evolució -. Nosaltres quan teníem 16 o 17 anys vam anar a l'antic sindicat de músics, ens van donar una partitura i ens van fer tocar. Ens van donar un paper que posava "apto" i un carnet. Tot i que en el món de les orquestres no hi ha intrusisme, n'hi ha que porten cantants que en realitat són ballarins encara que agafen el micro.

- Penseu que s'hauria de tornar a fer la prova a tots els músics que no tenen un certificat d'estudis musicals?

EQ-Hi ha molta ignorància musical. L'única revolució possible és el criteri del públic. La demanda del públic és el que mana: és la llei del mercat. Si el públic demana un impostor, no hi podem fer res. El públic no és tonto: quan veus un duo i un orgue, amb un póster del Carib al davant, i un senyor a qui només se li veu el cap i no saps què està fent, automàticament allò fa olor de sofre. Si al propietari del restaurant i a la gent que balla això ja els hi va bé, no hi podem fer res.

JF- Ara no mana la qualitat, mana el preu. Hi ha una guerra oberta de preus en tots els sectors: orquestres, cobles, conjunts, havaneres... toca el que ho fa més barat, no el que toca millor. Estem tornant a preus de quinze anys enrere i això està fent un mal irreparable.

- Fa anys que esteu nominats als Premis ARC, però no heu guanyat mai. Potser aquest any, pel centenari?

JF -no ho sé, ho voten els Associats D'ARC. Ells valoraran si després de 100 anys ens el mereixem o no...

“Estem tornant a preus de quinze anys enrere i això està fent un mal irreparable.”

100 anys d'història

la Selvatana celebra el centenari

> Els inicis

La cobla orquestra Selvatana va ser fundada fa cent anys a Cassà de la Selva, població d'on li ve el nom. Concretament, va debutar el 13 d'octubre de 1913 a l'ermita del Remei, prop de Campllong. La majoria dels seus membres procedien d'una cobla més antiga, la Cobla Unió de Cassà de la Selva, que s'havia desfet per desavinences entre els seus membres. Els primers anys van haver de fer-se un nom per competir amb altres formacions com la Principal de La Bisbal o els Montgrins, però amb poc temps van aconseguir fer-se un lloc. L'any 1916, amb només tres anys d'existència, la Selvatana ja va quedar segona al Concurs de Cobles de la ciutat de Girona, darrera de La Principal de La Bisbal. La moral era tan alta que els mateixos músics van impugnar el resultat per considerar-lo injust.

Així doncs, la Selvatana va agafar renom ben aviat, en un moment en què la sardana - i en conseqüència la cobla - tenia un pes específic important en la vida social i cultural catalana, entre altres coses perquè Garreta havia enlairat aquesta música a la categoria de simfònica. L'any 1922 la cobla ja va ser contractada pel Foment de la Sardana per fer una ballada a Barcelona i el 1926 figura qualificada com de primera categoria en el registre de la Mutualitat de Músics gironins.

> Els anys de la dictadura

La guerra va desfer la cobla i els músics es van dispersar. Des de l'any 1936 fins a principis de 1939 l'activitat es va aturar completament. Cap al final d'aquest període, un grup de músics de Cassà, procedents de la Selvatana i de la Principal, van formar una cobla sota la direcció de Josep Coll per guanyar-se una mica la vida. Quan en Pere Arpa, un dels fundadors, va tornar de l'exili, el juny de 1939, va reorganitzar la Selvatana amb aquests mateixos músics. La primera actuació la fan a l'Alhambra de Granada el dia de Corpus, en una gran trobada de "conjunts regionals" de tot l'estat espanyol en què la cobla va tocar danses tradicionals catalanes. La Selvatana també va ser l'orquestra encarregada del ball de gala a l'ajuntament, al que van assistir totes les autoritats civils i, sobretot, militars.

L'any 1942 es produeix una gran reestructuració a la cobla-orquestra. Molts músics marxen i n'entren de nous. Una dada curiosa és que aquest mateix any, a la festa major d'Arbúcies, s'utilitza per primera vegada un equip de so, uns altaveus i micròfons molt rudimentaris - l'últim crit de la tècnica del moment - que permeten, a més de millorar la sonoritat, incorporar la veu a les peces de ball de la festa major

Cap als anys 50, el preu dels lloguers ja havia pujat fins a 300 pessetes. A més, gràcies als bons oficis del Sr. Pons i Prades, un exiliat que vivia a França i que va exercir de representant, la Selvatana va fer força actuacions al país veí: Niça, Bordeus, Marsella, Lió, entre d'altres. En aquella època el que es cobrava a França podia triplicar el que normalment es pagava aquí i el desplaçament pagava la pena. Les coses anaven força bé.

En aquells anys, la sardana era un reducte de catalanitat. Es permetia interpretar-ne, però els programes havien de ser en castellà. Tot just el 19 de març de 1954, s'interpreta la sardana de Morera *La Santa Espina* a Barcelona per primera vegada des del 1939. Així, la feina de la cobla-orquestra es concentra sobretot en les ballades i la festa major.

> La festa major

Llevat dels trompetes, tots els components de les cobles-orquestres havien de saber tocar dos instruments, els propis de la cobla i els del ball. A més, tots havien de saber tocar el violí a l'hora dels valsos (el que no en sabia "feia l'abella"). D'altra banda, el vocalista anava agafant més rellevància i ja no era un dels músics que cantava més o menys bé, sinó que es van incorporar cantants per fer aquesta feina específica. Val a dir que a La Selvatana la primera noia cantant no es va contractar fins el 1986.

A les festes majors, segons dictava el sindicat de música, es tocava l'ofici i una sardana; si no hi havia ofici, es tocaven dues sardanes abans de dinar. A la tarda es feien tres sardanes i vuit balls i, a la nit, dues sardanes o concert i setze ballables. El ball de nit s'acabava a les quatre de la matinada amb un vals. A més del vals i el pasdoble, triomfava el bolero i començava a sonar la música americana.

Els concerts eren obres clàssiques adaptades a la formació d'orquestra. El que més agradava eren les sarsueles, molt populars en aquesta època. La Selvatana tenia un extens repertori de concert amb obres com la *Rapsòdia Hongaresa n. 2* de Liszt, *Cavalleria Rusticana*, *La Gran Pasqua Russa* i *Orfeó als Inferns d'Offenbach*, que acabava amb el cèlebre *Cançan*.

Amb el pas del temps, La Selvatana ha anat adaptant i actualitzant el seu repertori, però no ha perdut mai l'essència. Encara hi ha molts pobles i ciutats de Catalunya que segueixen la tradició i no concebeixen una festa major sense les sardanes, el concert i el ball de tota la vida i, en aquests casos, La Selvatana és una garantia.

La Selvatana 100 anys d'història

> Selvatana, Disc Català de l'Any

L'any 1995 la Selvatana va fer un pas endavant amb l'enregistrament del disc *Selvatana*, amb una portada trencadora i peces de diferents compositors, entre els quals l'Antoni Mas, que aleshores n'era el director. Hi havia peces seves com el bolero *Mal d'amor* o la cùmbia *En el clar de la Selva*, on s'explica la història de l'orquestra i dels diferents instruments en versió musical. També hi havia la coneguda rumba-havaneira de Josep Bastons *Lola la tavernera* amb la veu de Xavier Dealbert. El disc va obtenir el premi Disc Català de l'Any per votació popular.

> En resum

En aquests cent anys d'història, La Selvatana ha enregistrat més de 80 discos. Ha estat present a tots els aplecs i totes les festes majors del país i ha participat en una gran quantitat d'actes populars i institucionals, vinculats al món de la cobla i de la sardana: Va ser l'encarregada d'interpretar les obres finalistes dels Premis Joaquim Serra al Palau de la Música des del 1977 fins al 1984. El 1975 va participar al Vendrell en els actes del centenari del naixement de Pau Casals i el 1982 al festival de cloenda del Primer Congrés de Cultura Popular. Ha actuat als actes de proclamació de Ciutat Pubilla de la Sardana de Solsona 1983, Sant Sadurní d'Anoia 1984, Santpedor 1987, Flix 1989, Martorell 1993, Encamp (Andorra) 1995, Cassà de la Selva 2000, i Malgrat de Mar 2001, entre d'altres.

L'any 1988 la Selvatana va rebre del President Jordi Pujol la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya.

Segons l'Anuari de la Música que publica el Grup Enderrock, La Selvatana ha estat l'orquestra més contractada aquests darrers nou anys.

> Els músics

Per les files de la Selvatana han passat músics molt destacats que han mantingut el nivell de la formació, sense interrupcions, fins a l'actualitat. Aquests són alguns dels més rellevants:

Robert Vilallonga (Cassà de la Selva, 1897), tible

Josep Coll (Llançà 1883), instrumentista i pedagog de tenora i compositor de sardanes

Josep Gravalosa (Sta. Coloma de Farners, 1882), director musical i compositor de sardanes

Martí Saló (Palau Sator) i **Emili Saló** (Granollers, 1905), pare i fill

Tomàs Grau (Tossa de Mar, 1912), trompeta. Va ser un dels primers cantants de l'orquestra.

Modest Puig (Cassà de la Selva, 1912), trombó i fiscorn. Professor d'aquests instruments.

Francesc Mas i Jané (Vidreres, 1912), director musical 1942-1947

Pere Camps (Granollers, 1908), tible i bateria

Delfi Sunyer (Castell d'Empúries, 1916), contrabaix

Josep Colomer (Vidreres, 1913), tenora i pedagog

Lluís Cotxo (Cervià de Ter 1902), tenora

Josep Albertí (Blanes, 1919), director musical 1947-1964

Josep M. Ferrer (L'Armentera, 1906), tible

Josep Mir (Cassà de la Selva, 1921), tenora

Josep Puig "Moreno" (La Bisbal d'Empordà, 1910), fiscorn

Marcel Rahola (Cadaqués, 1933), tenora

Pere Fontàs (Amer 1932), fiscorn i director 1964

Francesc Cortada (Cassà de la Selva, 1940), flabiol, saxo i clarinet

Raimon Sabater (La Bisbal d'Empordà, 1945), tible, saxo i violí

La Selvatana 100 anys d'història

Actualment, la Selvatana té una de les plantilles més estables, ja que la majoria de components fa molts anys que hi són:

Jesús Santaliestra – Director musical i piano

Josep Farràs – Saxo alt, clarinet i tenora

Jordi Feliu – Saxo tenor, clarinet, tible

Joan Barrera – Saxo baríton, flauta i tible

David Martínez – Saxo soprà, saxo alt, flauta i tenora

Cristina Farràs – Flabiol

Jordi Amorós – Trombó i fiscorn

Santi Pi - Trompeta

Josep Bosch – Trompeta

Josep Pineda – Trompeta i teclats

Eliseu Quintana – Guitarra, trombó i fiscorn

Lluís Subiranas – Baix i contrabaix

Ferran Guillamet – Bateria i trombó

Pitu Manubens – Baríton

Jordi Velázquez – Tenor

Noelia Mora – Soprano

Fani Sánchez - Soprano

Font: "La Selvatana, 75 anys d'una cobla orquestra" – Robert Roqué (Diputació de Girona-Ajunt. Cassà de la Selva)

HAN DONAT LA NOTA.

> La Principal d'Olot

El proper mes d'octubre compleix 115 anys. Aquesta cobla, que forma part de la història d'Olot i de la Garrotxa, va debutar el mes d'octubre de 1898 amb el nom de La Principal Olotina i no va ser fins el 1934 que va canviar aquest nom per l'actual. És una de les cobles més antigues que encara està en actiu. La Generalitat de Catalunya ja li va concedir la Creu de Sant Jordi l'any 1998, amb motiu del centenari. Ara estan preparant diversos actes per commemorar el 115è aniversari, entre ells un concert que inclourà un audiovisual amb imatges de gent d'Olot i de la Garrotxa vinculats a la cobla i a la sardana i un cd retrospectiu que recollirà la història musical de tots aquests anys.

> Pulpopop

Han creat una audioguia musical de la ciutat de Girona, que han batejat amb el nom de GRPOP. Es tracta d'una aplicació que incorpora 18 temes musicals inèdits, amb lletres que fan referència a llocs emblemàtics de la ciutat i que es complementa amb un cd. Un recorregut sonor per la història, la cultura i les tradicions, però també per l'actual realitat social gironina. Fotografiant els codis QR de l'interior del disc, es va a parar a l'app per a mòbil, en què es convida l'usuari a fer una visita per la ciutat, escoltant les cançons que corresponen a cada lloc, a través de la geolocalització. Es tracta d'un projecte innovador que converteix Girona en la primera ciutat europea a tenir una audioguia musical.

> Antoni Mas

Va guanyar un dels Premios Euterpe a la trajectòria musical, que concedeix la Asociación de Músicos MUS XXI de Madrid. Aquests premis es decideixen mitjançant una enquesta, a nivell estatal, realitzada entre els professionals del sector: executants, artistes, intèrprets i compositors. Per fer-ho possible, compten amb la col·laboració d'AIE (Asociación de Intèrpretes y Ejecutantes) i de la FEMA (Federación de Músicos Asociados). El premi es va lliurar en un acte celebrat a la seu de l'AIE a Madrid.

> Bandarra Street Orkestra

El passat mes de maig, després d'assolir l'èxit estatal de guanyar el Concurso de Charangas de Escucha a Teruel, va guanyar un primer premi al Internationales Strassenmusikfestival de Ludwigsburg (Alemanya). Si a l'Aragó va ser un jurat especialitzat el responsable de valorar el guanyador, en aquesta ocasió el jurat van ser els 40.000 espectadors assistents, amb els seus vots. La Bandarra Street Orkestra es va imposar a les 40 propostes escèniques i musicals que van actuar al festival. Ara enceten amb més força que mai la setena temporada junts.

> Port Bo

A principis de juny van viatjar a Tòquio, convidats pel director de l'Institut Cervantes d'aquesta ciutat, Antonio Gil de Carrasco, per actuar a l'auditori de l'Institut i també al Centre Català de la capital japonesa. Es veu que a aquest senyor li agrada molt la música del Port Bo i ja els va convidar quan era director del Cervantes a Tel-Aviv (Israel), Damasc (Síria), Beirut (El Líban) i Istanbul (Turquia). El popular grup d'havaneres, format per Carles Casanovas (veu baixa, guitarra i direcció musical), Alfons Carreras (primera veu) i Irineu Ferrer Mineu (segona veu), hi van anar acompanyats de l'Antoni Mas, al piano, a presentar el seu treball *Port Bo en concert*, que han enregistrat als Estudis 44.1 d'Aiguaviva.

> La Cobla Sant Jordi

El dia 24 de maig va inaugurar el Festival de Música de Salisbury (Anglaterra), amb un repertori que va incloure des de les sardanes més clàssiques i tradicionals, com ara *Amical*, de Ricard Lamote de Grignon, *Llicorella*, de Juli Garreta, o l'esbós simfònic *Puigsoliu*, de Joaquim Serra, fins a peces actuals, com ara *Terra de cavallers*, d'Enric Ortí, o *El somni de la princesa Nerídia*, de Marc Timón, per acabar amb sons més propis de l'estil jazzístic. Aquest concert formava part de l'ample programa del festival, en el qual la cultura catalana va tenir una presència destacada. Nascut el 1973, el Salisbury International Arts Festival s'ha convertit en tot un referent europeu en arts, espectacles i literatura.

> Montserrat Pratdesaba, Big Mama

Ha passat a formar part del Consell d'Administració de l'European Blues Union, per votació dels seus membres, que li van atorgar el màxim nombre de vots. En el discurs que va fer per agrair el seu nomenament, va explicar les dificultats a què s'han d'enfrontar els músics catalans i va expressar el desig que aquest càrrec serveixi per projectar a Europa el blues que es fa a Catalunya i perquè aquests músics puguin trobar bols als països de la comunitat europea. L'European Blues Union reuneix, des del 1960, músics de dinou països d'Europa amb l'objectiu de defensar i promoure aquest gènere musical.

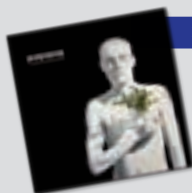

> Jordi Paulí i Marc Timón

Han estat els grans triomfadors del Concurs La Sardana de l'Any 2012, que ha arribat a la 24a edició. La sardana de Jordi Paulí *L'aplec de Cubelles*, dedicada a la trobada sardanista que cada any es celebra en aquesta localitat del Garraf, ha estat la més votada pel públic, reunit al Teatre Tarragona. De la seva banda, Marc Timón s'ha endut el Premi de la Crítica amb *Després del silenci*, una obra dedicada al desaparegut ciclista Xavi Tondo i a la seva família. Aquest guardó l'atorguen sis músics de prestigi vinculats a la cobla: Xavier Pagès, Jesús Ventura, Jordi Molina, Francesc Gregori, Carles Raya i el mateix Jordi Paulí.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES.

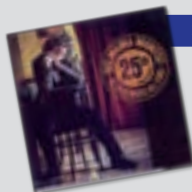
> La batalla dels dubtes Pulpopop

Pau Boïgues i Edgar Massegur han assumit la producció d'aquest disc, enregistrat als estudis Music Lan d'Avinyonet de Puigventós, amb els seus tentacles: Manel Fortià (baix), Marc Bódalo (bateria), Moisés Hidalgo (trombó i tuba), Xavi Pendón (saxo tenor i efectes sonors) i Raül Gallego (trompeta). També han comptat amb la col.laboració del Quartet Gerió. Soul, electrònica i pop, amb la potència del rock'n'roll, que consoliden l'estil Pulpopop.

> Casa i vent Pol Ceuells

Tota una declaració d'intencions i de coherència amb l'arrel tradicional del seu repertori i influències; un llenguatge personal que combina amb naturalitat l'atmosfera mediterrània i el gust per les formes anglosaxones. Enregistrat amb Ramon Aragall (bateria) i Valentí Adell (guitarres) i amb les col.laboracions de Xavi Castanys (mandolina), Aleix Garriga (pedal steel) i Albert Carbonell (guitarra).

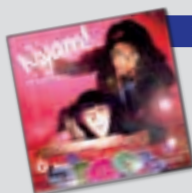
> Big Mama Montse 25th Anniversary + Taller de Músics All Stars

La gran dama del blues a Catalunya celebra amb aquest disc els seus 25 anys dalt dels escenaris. Ho fa acompanyada d'un quintet estelar del Taller de Músics amb qui ha treballat al llarg d'aquest quart de segle: Riqui Sabatés (guitarra), Alejandro Di Costanzo (piano), David Pastor (trompeta), Isaac Coll (baix) i Xavier Maureta (bateria). Tant si canta en català com si ho fa en anglès la veu potent de la Big Mama transmet l'autenticitat del vell blues de sempre.

> Cançó per Elna Joanjo Bosk

Joanjo Bosk presenta una sèrie de cançons pròpies, amb la memòria històrica com a eix principal i amb una clara voluntat transfronterera. El treball porta el títol de la cançó que obre el disc, un petit homenatge a la figura d'Elisabeth Eidenbenz, fundadora de la Maternitat d'Elna. Ha comptat amb la col.laboració del guitarrista Albert Oliva, responsable dels arranjaments musicals, i del contrabaixista gironí Pere Martínez.

> Nyam! Un tastet d'òpera Susanna del Saz i Elena Martinell

Nyam! és un maridatge entre el teatre i l'òpera per apropar els més petits al món del bel canto a través de cinc àries d'una gran bellesa: *O Mio Babbino Caro* (Gianni Schicchi, Puccini) *Les Oiseaux dans la charmille* (Los Cuentos de Hoffman, Offenbach) *Stride la vampa* (Il Trovatore, Verdi) *Duetto buffo di due gatti* (Rossini) i *Der hölle rache* (La flauta màgica, Mozart). Espectacle homònim de la companyia Òpera Prima.

> **Antaño con swing** / Yonder de Jesús & Banda Ashé

Primer treball discogràfic que reflexa una manera contemporània d'explorar la música cubana. El grup interpreta el son, la guaracha, la rumba, el cha-cha-chá i el bolero de forma genuïna, amb tota l'essència, però amb una sonoritat innovadora. Versions modernes que conserven tota la autenticitat de temes que ja han estat immortalitzats per grans cantants i formacions de Cuba i del món sencer.

> **V.O. Versió Original** / Pep Poblet & Nito Figueras

Amb una tria, a plaer, de temes bàsicament de pop de totes les èpoques i territoris, Pep Poblet i Nito Figueras han enregistrat aquest cd i dvd en directe, al teatre L'Atlàntida de Vic, davant de 400 persones, amb un repertori molt eclèctic d'artistes com Adele, Michael Jackson, Sopa de Cabra, The Beatles, Stevie Wonder o Joan Manuel Serrat, entre d'altres. La complicitat a l'hora de treballar els arranjaments i la interpretació permet una lectura diferent d'aquestes cançons: la versió més original dels temes que han escollit.

> **De velles i noves cançons** / Arçduo

Arçduo són la soprano Christina Koch i la pianista Trini Mujal, que també s'ha encarregat dels arranjaments i és l'autora d'alguns dels temes que s'inclouen en aquest cd. Un repertori variat que va de la música d'arrel tradicional fins a temes jazzístics i moderns, que també inclou noves creacions.

> **De l'Xiberta** / Raquel Xiberta

La cantant arenyenca, acompanyada pels músics Carlos López (guitarra), Joan Rectoret (baix i contrabaix), Marc Vila (bateria) i Jordi Gaig (piano), ha anat coent aquest treball a foc lent durant dos anys. És el seu primer projecte com a compositora i lletrista. Cançons d'autor que neixen de la inspiració i el retrobament amb la calma de la natura.

> **Maiadansa** / Brunzit

Brunzit és la unió de dos instruments de corda i dos instruments de vent. Es tracta de noves músiques de gènere folk dins el repertori del ball de plaça, amb temes propis i arranjaments de tonades populars dels Pirineus i la Mediterrània. A *Maiadansa* es van desplegant els balls vuitcentistes de parella, el gènere propis de Catalunya i les danses col·lectives típiques del ball folk.

LA NOTA DEL SOCI.

Ens agradaria que el butlletí La Nota també servís per fer d'altaveu de les vostres opinions, preocupacions o propostes, relacionades amb el món de la música. Podeu enviar-nos els vostres textos (màxim 500 paraules) a info@musicat.cat.

En la darrera edició de La Nota vam publicar un article amb el títol "Parlem de drets d'autor" on precisament no apareixia el nom del seu autor, en Carles Casanovas. Lamentem aquest lapsus i des d'aquí li demanem disculpes. Com que no és rancuniós, ens deixa publicar un altre article seu i aquest cop hi hem posat el nom.

> Aplaudiments

Carles Casanovas i Rigall

El fet d'aplaudir és un acte completament espontani que ve de temps pretèrits. Els Grecs i els Romans ja aplaudien en el teatre, en els discursos, en els concerts com a signe d'aprovació del fet que acabaven de presenciar. Que aquesta manifestació corporal és de caràcter instintiu, és molt evident, des del moment que aplaudeixen els nans i els mateixos ximpanzés quan estan contents o els agrada alguna cosa.

De la mateixa manera que en la vida hi ha mesura per a tot, entenc que a l'hora d'aplaudir també hi hauria d'haver nivells.

No sempre la totalitat de la manifestació cultural que acabem de veure ens plau, però aplaudim, perquè reconeixem l'esforç o la feina, sovint ben feta, dels artistes. A vegades no tot l'espectacle té la mateixa qualitat. Sovint hi ha trossos més bons que altres. Unes cançons més boniques que altres. Les posades en escena solen ser complexes i intervenen molts factors en el total d'una obra.

Així doncs, aplaudint demostrem el nivell d'acceptació que ens provoca el que acabem de veure. Si aplaudim molt, fort i de forma prolongada, donarem a entendre que, l'espectacle ens ha agradat. Si aplaudim moderadament i durant una estona ajustada, donarem a entendre que l'espectacle ha estat correcte. Si aplaudim poc i fluix, voldrà dir que la cosa no ens ha agradat massa.

D'aquesta manera, podem dir que la nostra societat, valora les manifestacions culturals del 1 al 10. En aquesta hipotètica escala de valors, no hi figura el valor ZERO. És a dir, poc o molt, sempre aplaudim quan acaba una actuació.

Sovint aplaudim "modos a perdre". Encara que no ens hagi agradat llei, aplaudim només per inèrcia o perquè és el que ens han ensenyat

No sembla bona praxi aplaudir una cosa que no ens ha agradat. Ben mirat, és una manera d'enganyar o de mentir, ja que manifestem bon grat quan és justament el contrari.

Aplaudir el que no t'agrada és desfavorir l'espectacle. Els aplaudiments mal expressats, fan molt de mal, més del que ens pensem i no només als causants d'aquests aplaudiments, sinó al gènere que representen. Són, en bona part, culpables de que la nostra cultura no pugui assolir nivells més elevats.

Quan una cosa no ens agrada no cal aplaudir. No val enganyar l'artista, perquè hi ha el perill de que s'ho cregui.

LA NOTA TRISTA.

> Jaume Campins (Vilassar de Dalt, 1947)

El dia 26 de març va morir en Jaume Campins, a l'edat de 66 anys. Des de ben jove es va interessar per la música i la cançó. L'any 1964 va fundar amb d'altres companys el conjunt Kiowas i el 2004, amb els mateixos components, funda el grup d'havaneres Serra de Marina. Era instrumentista de guitarra i compositor d'una gran quantitat de cançons tant de música pop, com de música catalana, havaneres, valsets i cançons marineres. Era un home dotat d'una gran sensibilitat i una persona plena de bondat, honesta i trempada. El sepeli va tenir lloc a l'església parroquial de Vilassar de Dalt. El món de l'havanera està de dol.

> Marià Alberó (València 1949)

Va morir el dia 12 de maig a Sales de Llierca (La Garrotxa), on vivia des de feia anys. A més de cantautor, Alberó va ser showman, folklorista i mestre de cerimònies en espectacles medievals. Als 16 anys es va traslladar a Barcelona on va conèixer Joan Manuel Serrat amb qui va iniciar una llarga amistat de la que va quedar constància en la cançó *Pel meu amic*. Es va integrar al moviment de la Nova Cançó però ben aviat va preferir desenvolupar altres projectes, com la Rondalla de la Costa i la Sardineta, emmarcats dins l'onada folk-jazzística-laietana. També va ser productor d'Iceberg i Barcelona Traction. A finals dels anys setanta es va instal·lar al Pla de l'estany i va formar amb la seva companya Laura, Els Grallers de Banyoles. Als anys 90 va crear un nou espectacle, inspirat en Tirant lo Blanc, amb el nom *Estampida Medieval* que combinava música, circ, atrezzo i artesanía. Després d'una estada a Cuba, va aterrar a la Garrotxa on va crear la fira indiana a Begur i Cadaqués.

> Lluís Turet (Sant Hipòlit de Voltregà, 1929)

Va morir a La Bisbal d'Empordà el dia 28 de febrer, a l'edat de 84 anys. Va ser un excel·lent instrumentista de tible, tot i que el seu veritable instrument era el clarinet, del qual va ser un veritable especialista. De fet, va ingressar a La Principal de La Bisbal, l'any 1955, avalat per la seva qualitat interpretativa amb aquest instrument. Quan l'any 1977 es va jubilar el mestre Conrad Saló, Turet va passar a ser el representant de la cobla i ho va ser fins l'any 1996 en què, després de 41 temporades amb La Principal de La Bisbal, ell també es va jubilar. A partir d'aquest moment es va dedicar a la seva altra gran passió, la pintura, per la que va arribar a ser molt reconegut. Turet ha deixat un grapat d'enregistraments amb La Principal de La Bisbal. El seu va ser un funeral multitudinari al què també van assistir els components de la cobla que van tocar *El cant dels ocells* i la coneguda sardana de Conrad Saló *Els ocells et canten*.

> Víctor Ammann (Donostia, 1948)

El músic Víctor Ammann, fundador de l'Orquestra Mirasol i nom clau de l'Ona Laietana, va morir el passat 18 de febrer a l'edat de 64 anys. Ammann va fer els seus primers passos en el món del jazz. A principis dels 70 va entrar a formar part de la banda d'Ovidi Motllor, amb qui va enregistrar *Crònica d'un temps* (Discophon, 1973). Aquesta experiència, que musicalment acostava la cançó al rock i a la psicodèlia, va posar les bases del que més tard seria l'Orquestra Mirasol. El primer disc de la Mirasol, *Salsa Catalana*, va ser un gran èxit i va girar per tot l'estat espanyol. Després de publicar *D'oca a oca i tira que et toca* (Zelste/Edigsa, 1975), el grup es va transformar en Mirasol Colores, que publicaria quatre treballs més en que s'apropava a la salsa i les músiques del carib. Després, juntament amb Xavier Batllés i amb els també desapareguts Marià Alberó i Joan Saura, va formar part de Blay Tritono i La Rondalla de la Costa. També va col·laborar amb Maria del Mar Bonet i, en els últims anys, amb Tortell Poltrona a Pallassos Sense Fronteres.

> Alfonso Santiesteban (Madrid, 1943)

El compositor, pianista i director d'orquestra espanyol va morir a Màlaga el dia 24 de maig a l'edat de 69 anys. Santiesteban va ser un músic molt popular durant els anys 70 i 80 i va destacar sobretot per bandes sonores de sèries de televisió, com ara *Cañas y barro* i *La barraca*. També era autor de sintonies del programa Aplauso, referent televisiu durant anys pel que fa a programes d'actualitat musical. Aquestes tasques les alternava amb la composició de bandes sonores per al cinema i la direcció d'orquestres, com l'Orquestra Simfònica de Madrid, la Filharmònica de Puerto Rico i la Filharmònica de Los Angeles, entre d'altres. Era membre de l'Acadèmia de les Ciències i les Arts de Televisió.

Antoni Mas

SENYOR MÚSIC

► Un servidor, com segurament una bona colla dels meus companys de professió, s'ha passat una bona part de la vida fent de manobre de la música. Amunt i avall, picant pedra, amb la finalitat d'assegurar les garrofes per poder tirar la família endavant. Més d'una vegada m'he preguntat què hi feia jo, a les tres de la matinada, en un poble remot, tocant "El tractor amarillo"... En aquestes ocasions, m'havia arribat a plantejar si tenia cap sentit haver esmerçat tantes hores estudiant solfeig, harmonia i piano per poder merèixer la consideració de músic. Per tot plegat, quan les circumstàncies de la vida varen propiciar que m'apartés de la música per dedicar-me a la gestió de la mateixa associació dels músics, més que una desgràcia ho vaig considerar gairebé una alliberació. Efectivament, el temps em va permetre comprovar que la defensa dels nostres drets professionals em resultava força més estimulante que l'exercici de la mateixa professió, com a mínim en alguns dels casos.

Però vet-ho aquí que, en deixar la feina pel motiu de la jubilació, em va passar pel cap de retornar a la música com a millor antídoto contra el fatal avorriments que acaba afectant la majoria de la gent gran. Com és natural, alliberat de la responsabilitat imperiosa de buscar la millor compensació econòmica, vaig optar per la música que em ve de gust interpretar, deixant de banda el fet que pogués agradar o no als altres. Així mateix em vaig proposar fer-ho en les millors condicions possibles: bons pianos, bons locals, etc. Recordo que em vaig plantejar la següent reflexió: "Escriuré i tocaré el que m'agradi i com m'agradi. Si el públic ho comparteix, perfecte! I si no, tant se val! Potser voldrà dir que no hi entenen res". Una reflexió que, al final, podia semblar un xic fatxenda, però no era pas el cas. El que pretenia, en realitat, era refermar-me en la decisió de ser fidel a la música i honrat amb mi mateix.

Aquesta decisió va resultar clau per reconciliar-me amb la professió que, d'una manera o altra, ha marcat la meua vida. El fet de dedicar-me sense complexes a la millor música que em permetien les meves possibilitats, va representar l'estímul definitiu per estudiar i escriure amb renovat entusiasme. I, ves per on, la jugada m'ha sortit força bé perquè, a més de gaudir estudiant i treballant, he tingut la grata sorpresa de comprovar que el públic és molt més intel·ligent del que, de vegades, als músics ens convé pensar. Sense voler presumir de res, els resultats així m'ho indiquen. I això m'ha permès sentir-me realitzat des del punt de vista artístic, a la vegada que recompensat en l'aspecte professional.

Que consti que faig aquestes afirmacions des del més profund respecte per tots aquells que, com jo mateix he fet tantes vegades, es veuen obligats a prostituir-se, musicalment parlant, per anar fent bullir l'olla. Partint de la base que guanyar-se la vida honradament és de les coses més dignes que un pot fer en aquest món, simplement vull constatar que, de vegades, val la pena ser valent. O si res més no, intentar-ho quan les necessitats no obliguen, com, tot i que no em sobra res, ara mateix és el meu cas.

Jo ja tenia consciència que la música és profundament agraïda quan se la tracta bé des del punt de vista artístic. Ara he descobert que també pot ser-ho quan se la respecta des del punt de vista professional. Entre una cosa i l'altra, he arribat a la conclusió que el millor que puc fer és entregar-m'hi en cos i ànima, mentre el primer resisteixi i la segona m'ho demani. No sé si les facultats donaran per gaire. Potser un any, potser un lustre, tal vegada una dècada... Tant se val! Poder-se sentir plenament realitzat, precisament en l'època que teòricament un hauria d'anar de capa caiguda, és un privilegi que no té preu i al qual no estic pas disposat a renunciar. Sobretot ara que, per fi, he aconseguit fer de senyor músic.